

Т. — Нѣма какво да кажа. Митко само ме осведомява, че е живъ и здравъ. Въ писмото, което донесе войникътъ съобщава, че ще дойде да ме вземе съ себе си, но кога, не споменава.

И. — Но... какъвъ е този войникъ, който донесе писмото и нѣма ли да те потърси втори пътъ.

Т. — Войникътъ е куриеръ — другаръ на Митко. Разбира се, че той ще иска да се срещне пакъ съ мене, за да отговоря на писмото на Митко.

И. — Тогава ти ще пишешъ на Митко ясно и открито, че той ще намѣри тукъ по-добро убѣжище отъ всѣкжде другаде. Ние съ госпожа Магда ти казваме това. Чувашъ ли, дѣще?

М. — Да, да.

Т. — Азъ... азъ и безъ това ще направя всичко, само да го видя, защото вече доста го чакамъ, А сетне мога и да умра.

М. — Къмъ Тинка: — Тинке, миличка Тинке. Ако доведешъ сина ми тука, ти ще възвърнешъ живота ми. Понеси всички жертви, само да дойде, а азъ после знамъ, какъ да ти се отплатя.

Т. — Маминко! — Въ това време се чува гласътъ на Зафирова и другъ мжжки гласъ.

И. — Услушва се: — Господинъ Зафировъ иде съ нѣкого. — Къмъ Магда: — Да минемъ въ малкия салонъ. — Излизатъ отъ лѣво, а следъ малко се подаватъ откъмъ свода Зафировъ и Боровъ.

Б. — Е-е, какъ мислишъ ще се разреши въпросътъ за крупнитѣ доставки на армията? Страхувамъ се, че нашитѣ съюзници ще наложатъ общъ търгъ, до който ние не ще можемъ да се докоснемъ.

З. — Възможно е.

Б. — Слушай, драги мой. У насъ всичко върви наопаки. Вмѣсто да раздѣлятъ доставкитѣ, три четвърти отъ които могатъ да се изпълнятъ отъ нашата индустрия, ние ще отидемъ пакъ да хвърлимъ златото си въ ржцетѣ на съюзницитѣ, които ако днесъ ни сж съюзници, утре могатъ да ни бждатъ врагове.

З. — Е, да.

Б. — Не, доставкитѣ трѣбва да се раздѣлятъ на такива, които могатъ да се изпълнятъ отъ нашего на-